

Nr. 1

6. januar 2019

79. árg.

Jesu lyftir

Og sí, eg eri við tykkum allar dagar alt til veraldar enda.

Matt. 28,20.

Hetta eru Jesu lyftir til teirra, sum trúgva á hann: Eg eri við tykkum allar dagar. Hetta er sum ein sól, ið leggur glæmu sína fram eftir lívsleið okkara. Hetta er eitt gott orð at leggja sær í geyma, nú ið vit fara inn í eitt nýtt ár.

Hetta nýggja árið er sum ein bók, har framtíðar lagna tín stendur skrivað. Men bókin liggur saman, og bert eitt blað í senn sleppur tú at blaða um og kanst har lesa lívssøgu tína. Hvat man standa á hesum síðum? Hvat fer framtíðin at veita tær? Ja, hetta veit ongin. Tú veitst ikki so mikið sum, hvat teir komandi tímarnir fara at geva tær, tíansheldur morgindagurin ella dagurin í ovurmorgin ella teir komandi dagarnir. Og tó hevur Harrin drigið framtíðarslørið so mikið til viks, at ongari sál tørvar at ganga í myrkri. Hann hevur opinberað okkum, „at tað er menniskjanum lagað einaferð at doyggja, og eftir tað er dómur.“ Tað kemur also ein dagur, tá ið tú fyri seinastu ferð blaðar um og kemur fram á síðuna, har bert stendur skrivað: „Deyðin,“ og so kemur dómurin. Eisini hevur hann opinberað, at tveir vegir leiða fram ígjøgnum heimin – annar leiðir fram ímóti ævigarari glatan, og hin leiðir inn til lívið.

Tí ræður um hjá tær at steðga á og spyrja teg sjálvan um, hvørjum vegi tú ert á. Og hevur tú higartil vanvirt náðina og frelsuna í Kristi Jesusi, so set nú í hesum nýggja árinum fót tín inn á hin smala vegin, ið leiðir heim. So vilja Guds lyftir eisini lýsa tær í tí nýggja ókenda árinum: Sí, eg eri við tær allar dagar.

Jesus er við sínum. Hetta er yvirskriftin yvir hvørji síðu í lívsbókini hjá einum og hvørjum Guds barni. Hvat annars stendur á hesum síðum, veit bert Harrin. Um tær siga frá eyndu ella óeyndu, gleði ella sorg, ríkidømi ella fátækt, frælsi ella trongd, myrkri ella ljósi. Harrin er við tær. Og hann er ein altvaldandi hjálpari í neyðini, hann er uggi teirra syrgjandi og hirði teirra burturvilstu. Harrin er sól og skjöldur hjá øllum sínum. Og har setir sólin aldri, sjálvst ikki í skugga deyðaríkisins. Og ongir ørvar óndskaparins kunna bíta á tí skjöldrunum.

Lat hann sleppa at vera við tær í gleði og sorg tíni, í avgerðum tínum og arbeiði. Allastaðni, har hann er við, má satan flýggja, og har verður ljós og friður og frelsa. Ja, Harri, tú mín Gud, ver við mær í hesum nýggja árinum, fylg mær ígjøgnum henda vandafulla heim og far ikki frá mær, tá ið eg einaferð skal ganga gjøgnum deyðskuggans dal.

Hvar kann eg loyva mær at fara?

Ein drongur var júst konfirmeraður, og tað ja, hann hevði givið Jesusi, meinti hann av øllum hjarta sínum. Hann hevði trúgvandi foreldur, og tey frøddust um avgerð hansara. Men stutt eftir ringdu vinmenninir og bóðu hann koma oman á hotellið, har skuldi vera dansiveitsla í vikuskiftinum. „Tað fer at verða soo stuttligt,“ søgdu teir. Tað var lætt hjá honum at siga nei í telefonini, men verri var, tá tveir vinmenn komu heim til hansara og royndu at fáa hann at ganga frá sínum.

„Eg má tosa við pápa um hetta,“ svaraði hann. „Tú ert so vaksín nú, at tú sjálvur mást taka avgerðirnar í lívi tínum. Men eg hugsí, at tú innast inni veitst, hvat ið tú eigur at velja,“ svaraði pápin. „Eg vil biðja teg lesa hesi bæði versini, áðrenn tú tekur eina avgerð,“ segði pápin. Drongurin fór upp á kamarið og las:

Tag Jesus med, hvorhen du længes,
da bliver du så let i sind,
og hvor din Frelser ude stænges,
der skal du ikke selv gå ind.
Tag Jesus med på dine veje,
da kan du være dem bekendt,
og bed ham våge ved dit leje,
når dagens travle værk er endt.

Tag Jesus med, hvorhen du farer,
da kan du aldrig fare vild,
da vogter på dig engleskarer,
om verden lukker øjet til.
Og hælder dagen, o, da kommer
din Frelser selv i dødens sted
for til en evig, evig sommer
at tage dig, en synder, med.

Adolf Langsted.

Tá visti drongurin, hvat ið hann skuldi svara vinmonnunum. Vit skulu ikki leita freistingina upp. Minst til Evu. Hon ætlaði sær ikki at gera nakað skeivt, hon ætlaði sær bara at hyggja. Men fert tú bara at hyggja, so ert tú longu gliðin helvtina niður eftir hellingini, tí freistingin er sterk sum ein magnetur, og tú ert lítla jarnpettið, fert tú ov nær, so vups, so hongur tú fastur.

Effie Campbell.

Bíblían í ryggsekinum

Undir borgarakrígnum í Onglandi í 17. öld vórðu boð givin um, at hvør hermaður skuldi hava eina Bíbliu í ryggsekinum.

Ein hermaður noktaði. Hann hevði annað at hugsa um, helt hann. Men nú vóru so boð givin um, at teir skuldu hava eina Bíbliu í part, so nú bar ikki til at snúgva sær undan. Ein dagin varð hesin hermaður settur at gera sera vandamikið arbeiði. Hann kom tó óskalaður aftur til hermannaeguna. Tá ið hann tók ryggsekin av, legði hann til merkis, at ein kúla var farin inn í sekin. Hann opnaði hann og sá, at kúlan hevði rakt Bíbliuna, men hevði ikki megnað at fara ígjøgnum. Hon var steðgað, og har, ið hon var steðgað, datt hermaðurin niður á ørindið, ið segði: „Gleð teg, ungi maður í ungdómi tínum, og ver tú væl hugaður í ungdómsdøgum tínum, og gakk teir vegir, sum hjarta titt leiðir teg, og sum eygum tínum lystir; men vita skalt tú, at fyri alt hetta vil Gud føra teg til dóms.“ (Præd.11,9).

Hesi orð raktu hann so meint, at hann stutt eftir kom til persónliga trúgv á Jesus. Gud hevur sínar egnu vegir at føra menniskju til trúgv. Ikki lógið, at ungi hermaðurin gjørdist glaður fyri, ja, enn tá stoltur av Bíbliu síni. Hann segði frá, at

Guds Orð, sum er Bíblían, hevði frelst hann frá øllum illum, og søgan um kúluna, sum stóð føst í Bíbliuni, varð mangan havd á lofti.

Trygt er at liva, tá ið ein veit, at lívið er lagt í Guds hendur. Kennir tú persónliga henda tryggleika? Tú finnur hann bert ígjøgnum persónliga trúgv á Jesus – onga aðrastaðni. Men har finnur tú eisini fullkomna trygd, um tú veruliga ynskir tað.

A. J.

Hin eydnuríka niðurstøðan

Alt hevur hann gjørt væl. (Mark. 7,37).

Eydnuríkt tað menniskja, sum kann siga sum niðurstøðu í lívinum: **alt hevur Gud gjørt okkum væl.** Tú kanst hoyra gomul fólk siga, at Gud hevur gjørt alt væl í lívi teirra – mangan siga tey hetta ærliga og av heilum hjarta, og hetta er vælsignað at hoyra.

Men viðhvørt fært tú varhuga av, at eitt tilíkt menniskja veruliga kann meina: Eg havi gjørt alt væl! Men tilíkt kann ongin siga, tí hetta kann verða útlagt soleiðis, at Gud hevur bara góðkent alt, sum eg havi gjørt, og so givið mær hepni og viðrák.

Men hesa eydnuríku niðurstøðuna fáa vit bara, tá ið vit av heilum hjarta kunnu siga: „**Á Gud aleina eg troysti lív og lund!**“ Bara, tá ið Jesu blóð sleppur at gera sátt fyri syndir mínar, síggi eg klárliga, at Gud veruliga hevur gjørt okkum alt væl.

t. týddi.

✧ ✧ ✧ *Sunnudagsbladið* ✧ ✧ ✧
ynskir øllum eitt av Harranum
signað nýggjár!
Heilsan Bladstjórin

SUNNUDAGSSKÚLIN

6. jan.	Tekstur: Luk. 1,5-25;	bíbliuorð: Luk. 18,25
13. jan.	Tekstur: Luk. 1,57-68 + 76-80;	bíbliuorð: Sálmur 143,8

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Bladstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Prenta – 35 77 74

Nr. 2

20. januar 2019

79. árg.

DYRNAS

*Eg eri dyrnar. Gongur nakar inn um meg,
skal hann verða bjargaður. Jóh. 10,9.*

Hvussu kemur tú inn í eini hús? Ja, men hatta er jú ein býttur spurningur. Vit vita jú öll, at skalt tú inn í eini hús, so mást tú sjálvandi ígjögnum dyrnar. Víst hendir tað, at tjóvar, sum onki hava at gera í húsinum, royna at koma inn ígjögnum eitt vindeyga. Men öll, ið eru vælkomín í húsinum, fara ígjögnum dyrnar.

Hvussu kemur tú inn í Guds ríki? Hvussu verður ein frelstur? Hetta er tann stóri spurningurin, sum Jesus kemur við einum svari til, tá ið hann sigur um seg sjálván: „Eg eri dyrnar. Gongur nakar inn um meg, skal hann verða bjargaður.“ So hevur Guds ríki altso eisini einar dyr, sum farast má innum, skalt tú verða frelstur. Dyrnar inn til Guds ríkis gleði og dýrd eita Jesus. Bara ígjögnum hann kann ein menniskja verða frelst og fáa sess í Guds ríki.

Mong halda, at aðrar dyr eru inn í Guds ríki. Dyrnar, sum flest menniskju halda føra inn hagar, eru gerningar. Summi halda, at tey kunnu fáa frið við Gud orsakað av gerningum, sum tey ikki gera. Tey halda, at tá ið eg ikki havi gjørt nakra stóra synd, sum ger øðrum stóran skaða, so má eisini vera ein sessur til mín í Guds ríki. Onnur halda, at hetta ber ikki til; tað er ov lítið bara at halda seg til okkurt, sum ein ikki hevur gjørt. Nei, halda tey, tað má vera tað góða, ið eg havi gjørt, sum eru dyr mínar inn í Guds ríki. Tí ein heldur, at Guds ríki er

fyrí góð menniskju, sum verulíga hava gjørt nakað gott her í heiminum.

Men hetta er ikki so, her mistekur tú teg. Tí Jesus segði ikki, at hann er ein av durunum inn í Guds ríki. **Nei, hann segði: „Eg eri dyrnar.“** Tað merkir, at tað eru ikki aðrar dyr til. Ongin sleppur inn í Guds ríki, av tí at til eru syndir, sum ein ikki hevur gjørt, ella góðar gerðir, ið ein hevur gjørt. Men at Jesus er dyrnar, merkir eisini, at øll, sum koma til hansara, so sum tey eru, fyrí at fáa alt frá honum, blíva frelst. Tað er nevniliga gjøgnum alt tað, Jesus hevur gjørt fyrí okkum, at vit kunnu blíva frelst til eitt lív í Guds ríki. Tað er undurfult, hvat hendir við teimum, sum ganga inn um dyrnar í Guds ríki. Vit koma til Jesus sum glataðir syndarar, sum bara hava uppborið dóm og revsing. Men gjøgnum Jesus og gerningar hansara fyrí okkum kunnu vit ganga inn í Guds ríki og koma fram fyrí Gud sum hansara kæru og elskaðu børn. Størri broyting kann ikki hugsast. Og hetta stóra hendir øllum teimum, ið við dópi og trúgv á Jesus ganga inn ígjøgnum dyrnar.

At byggja upp og stimbra onnur menniskju

*„Ein og hvør okkara geri næsta sínum til vildar í tí,
sum gott er til uppbyggingar.“ Róm. 15,2*

Tveir menn lógu á somu stovu á sjúkrahúsinum, og teir gjørdust vinir. Annar slapp at sita uppi í ein tíma hvønn dag. Song hansara stóð við vindeygad. Hin maðurin lá á rygginum alla tíðina. Dagliga greiddi maðurin, sum lá við vindeygad frá øllum, sum hann sá av litum og virkseml í verðini uttanfyri: Grasagarðin, har hann sá tjørnina, dunnurnar, sum svumu har, spælandi børn, pør, ið gingu og leiddust, havsbrúnna langt har úti. Vinur hansara, sum einki sá av øllum hesum, smíltist og ímyndaði sær tað, við hugans eygum.

Ein dagin doyði maðurin, sum lá við vindeygad, og vinmaður hansara fekk hansara pláss. Við stríð og strev hirsaði hann seg upp, so hann sá út, men hann gjørdist stórliga bilsin, tá ið tað einasta, hann sá, var ein keðiligur koksgráur múrur! Ørkymlaður spurdi hann sjúkrarøktarfrøðingin, hvussu tað

bar til, at vinur hansara hevði kunnað sagt frá útsýninum við slíkum hugtakandi orðum. Hon svaraði: „Hann var í veruleikanum blindur og sá ikki so frægt sum handa múrin. Hann vildi bara gleða og stimbra teg.“

Paulus sigur, at vit skulu hugsa um okkara næsta og uppbyggja hann. Vit verða so nøgd, tá ið vit gleða og líva upp onnur – serliga tá ið okkara egna støða er alt annað enn góð. Ein rithøvundur skrivur: „Tá ið tú sigur einum øðrum, at hann ella hon er vøkur, so broytir tú teirra áskoðan á seg sjálvan. Ein genta, sum er púra burtur í drongi sínum, heldur, at hon er hin vakrasta í verðini, av tí at drongur hennara hevur sagt henni, at tað er hon. Um lærarin sigur sínum næmingi, at hann er vitugur og gløggur, ger hann sær meira ómak og fær betri úrslit. Um foreldur siga lítlu dóttur síni, at hon er høgt elskað, kann hennara sjálvsálit røkka stjørnunum. Øvugt kann ein lækni, sum sigur sjúklingi sínum, at hann er „terminalur“ (deyðiliga sjúkur), skunda undir deyðatilgongdina.“

Orð eru máttmikil – brúka tíni at uppbyggja onnur menniskju.

„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Kjarni kristindómsins

Um vit játta syndum okkara, tá er hann trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur syndirnar og reinsar okkum frá allari órættvísi. 1. Jóh. 1,9.

Kjarnin í kristindóminum er fyrigeving syndanna fyri Jesu skyld. Tað vita vit, tí tað talar Bíblían týðiliga um, og hetta eru royndir Guds barna, meðan tíðin rann, og hetta kunnu ættir vátta. Vit hava onki annað at halda okkum til í lívi og deyða, uttan hetta eina: fyrigeving syndanna.

Hetta sæst best, tá ið Guds børn liggja á deyðastrá, tá ið alt annað í hesum heimi fánar burtur, og bara eittans verður størri: **fyrigeving syndanna**. Tí er tað eisini hetta, sum teir frelstu skararnir í ævinleikanum, fagna: at syngja lambsins song, sum keypti okkum fyrigeving á krossinum.

Hevur tú upplivað fyrigeving sum ein veruleika í lívi tínum? Gev tær far um dagsins orð! Um vit játta syndum okkara –

hetta merkir, at tað er ein vegur uttan um at játta syndir okkara. Hesin vegurin er lættastur at ganga, men hann ber heldur ikki at málinum – **frið við Gud**. Bara ærliga at viðganga og játta syndir okkara er vegurin fram til kristindómsins kjarna: fyrigeving syndanna.

Gakk ikki uttanum í dag! Royn heldur ikki at sanku saman syndir fyrri seinni at játta tær – nei, játta tær beint nú! **Har fyrigeving syndanna er, har er lív og sæla. Ja, bara har!**

t. týddi.

Broyting í lívinum

Tá ið ein persónur gerst kristin, sleppur viðkomandi kortini ikki frá negativu eginleikunum, enn minni megnar hann at koma burtur úr øllum syndum. Men kortini skapast vanligu okkurt nýtt, um ein livir nær Jesusi, og um ein hevur eina vakna samvitsku.

Ein lastbílførari segði frá, hvørjar broytingar Kristus hevði gjørt í lívi hansara. Hann varð spurður um dømi um ting, sum vóru blivin øðrvísi. Eftir at hava hugsað seg um, svaraði hann: „Tá ið onkur koyrir aftan á mær og alla tíðina alt ov nær, koyri eg ikki longur út í rabattina fyri at senda stov og sand og smágrót ímóti honum.“

Tað, sum um ræður, er at lata Gud sleppa at forma okkum og byggja okkum upp í felagi við øðrum trúgvandi. Paulus lovar okkum eitt nýtt lív í fylgi við Jesusi, **sum eisini tit verða samanbygdur í til ein Guds bústað í andanum.**

(Ef. 2,22).

Tað torførasta við hjúnalagnum er, at vit fáa tokka til eina persónligheit, men vit skulu liva við viljastyrkini hjá hesari persónligheit. Bíða tí heldur eftir Gudi! Vit fáa tað besta, tá ið vit líta á Guds tíðarætlan.

e.c. ums.

SUNNUDAGSSKÚLIN

20. jan.	Tekstur: Luk. 2,21-23 + 36-38; 3,21-23;	bíbliuorð: Luk. 3,22b
27. jan.	Tekstur: Matt. 4,18-22;	bíbliuorð: Matt. 4,19

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Bládstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Prenta – 35 77 74